

Uitspraak Commissie van Beroep KNZB

Beroepszaak: BER 17-049

Startnummer appellante: 200404160

Appellante is in beroep gekomen van de volgende uitspraak van de Tuchtcommissie geweest onder nummer 83007 op de klacht van Regio West van de KNZB:

Datum : 13 oktober 2017

Sanctie : met ingang van 14 oktober 2017 niet deelnemen aan alle bindende waterpolowedstrijden voor de periode waarin haar ploeg 1 bindende competitiewedstrijd moet spelen, waaronder ook wordt verstaan bekercompetities, NK wedstrijden, officiële wedstrijden voor vertegenwoordigende teams uit de regio, wedstrijden voor KNZB teams NTC en Jeugd, alsmede 1 wedstrijd voorwaardelijk, met een proeftijd van 1 jaar, ingaande op de dag dat de onvoorwaardelijke straf beëindigd is (wangedrag art. L 6.1).

Overweging : onbesuisd spel.

Wedstrijd : Waterpolo Residentie (SG) BM1 – Katwijk BM1 d.d. 7 oktober 2017.

Aan appellante is per 17 november 2017 opschorting van de straf verleend.

1. De Commissie van Beroep heeft de zaak van appellante behandeld op 2 december 2017. De Commissie van Beroep is als volgt samengesteld: mr. W. Meijerink, voorzitter, mr. R.L.J. Toet, lid, en mr. R.W. Brouwer, secretaris.
2. De Commissie van Beroep heeft kennisgenomen van de processtukken, waaronder het beroepschrift van appellante met bijgevoegd een tweetal getuigenverklaringen en aanvullende verklaringen van de scheidsrechters B. en S. Ter zitting heeft de Commissie van Beroep appellante, haar moeder mevrouw I. en de voorzitter van haar vereniging, de heer L., gehoord.
3. Uit hetgeen de Commissie ter kennis is gekomen, blijkt dat appellante ten laste wordt gelegd dat zij zich los trok van haar tegenstandster en met haar voet de tegenstandster tussen de borst en nek schopte. Appellante ontkent zich daaraan schuldig te hebben gemaakt en verklaart voor zover van belang:

“Tijdens de wedstrijd van afgelopen zaterdag kreeg ik een UMV4. Dit gebeurde toen ik met een verdediger van de tegenpartij links van de goal van de tegenpartij lag. Zij hield mij vast aan mijn badpak. Ik kreeg haar hand niet los. Toen de bal werd genomen aan de andere kant van het zwembad besloot ik van haar weg te draaien en te zwemmen. Door mijn beweging werd zij even meegetrokken maar liet toen los. Op dit moment werd gefloten en hield de scheidsrechter een rode kaart op. Ik was verbaasd, maar volgde de instructie van de scheidsrechter en verliet het bad. Er werd verteld dat ik kon gaan douchen en omkleden.

Ik begrijp dat de scheidsrechter dacht dat ik het meisje een schop gaf, maar dat was niet zo. Mijn benen lagen achter het meisje en met de richting waarop ik zwom kon ik haar niet geschopt hebben. De scheidsrechter stond aan de andere kant van het bad (wij lagen links – zie tekening). Ook de bal was op dat moment aan de rechter kant van het zwembad. De scheidsrechter zal vanuit zijn positie waarschijnlijk gespetter hebben gezien en dat het meisje een rare beweging maakte omdat ze eerst meegetrokken werd en daarna pas los liet. Ik denk dat de scheidsrechter door de rare beweging van het meisje de conclusie trok dat ze geschopt was, maar dat was niet zo. Ze gaf ook geen teken dat ze pijn had.”

en

“In het tuchtrapport staat ook dat ik het meisje vast had, maar dit kopt ook niet. Aangezien mijn team de bal net genomen had en ik dicht bij de goal lag zou het heel raar zijn voor mij om haar vast te houden.”

Haar moeder mevrouw I. heeft in het verweerschrift, voor zover van belang, verklaard:

“Als moeder van appellante, zat ik op de tribune en hield niet alleen het spel maar ook appellante in de gaten tijdens het spel. Zo zag ik dat ze vastgehouden werd en weg probeerde te komen. Ze kwam niet boos of gefrustreerd over, maar eerder gefocust en vastberaden. Toen de bal aan de andere kant van het zwembad genomen werd, greep ze het moment. Ze maakte een abrupt start om weg te zwemmen. Ze maakte een draai met haar schouders (van het meisje af) om zo de grip van het meisje die haar net onder haar oksel vast had te verliezen. Toen appellante deze beweging maakte, maakte haar tegenstander eerst een beweging richting appellante (omdat ze appellante nog vast had) en daarna juist terug naar achter doordat ze haar grip verloor (als een gespannen elastiekje dat losgelaten wordt). Ik vermoed dat de scheidsrechter deze laatste beweging zag en de conclusie trok dat het meisje naar achter deinsde vanwege een schop. Ze deinsde echter achteruit omdat ze haar grip verloor”

Ter zitting doen appellante en haar moeder voor op welke wijze appellante werd vast gehouden door haar tegenstandster en hoe zij zich daarvan heeft bevrijd.

Getuige K., speler van heren 1 van Waterpolo Residentie heeft verklaard:

“Ik zat aan de kant van het zwembad naast de tafel. Het geen ik gezien heb is dat beide dames aan het duwen en trekken waren. Daarna maakte appellante een zwembeweging om van haar tegenstander vandaan/los te komen. Zover ik kon zien werd de tegenstander niet geraakt en zij reageerde ook niet alsof zij geraakt werd.”

De betreffende tegenstandster van Katwijk, B., heeft gemaaild:

“Ik vind het erg vervelend dat je een proeftijd hebt gekregen... Ik ben het eens met jou versie van de wedstrijd, dat het over en weer vasthouden was, maar je schopte me niet.”

De heer L. vertelt ter zitting dat appellante eerder in de wedstrijd ten onrechte al een UMV kreeg opgelegd, een UMV die de scheidsrechter terug draaide nadat hij door de voorzitter van de waterpolocommissie van haar club overtuigd was van een foutieve toepassing van de spelregels. De onderhavige UMV4 werd appellante opgelegd aan het eind van de 3^e periode.

4. Scheidsrechter B. gaat in zijn aanvullende verklaring uitgebreid in op het verweerschrift van appellante en haar moeder:

“De verklaring van appellante is niet geheel juist, en wordt ook door de getuigen de heer K. en mevrouw B. tegengesproken. De twee speelsters hielden elkaar vast, en trokken elkaar ook onder water. De speelsters lagen ook niet conform de tekening zoals in de verklaring opgenomen.”

en

“Zoals eerder omschreven, hielden beide speelsters elkaar vast en trokken elkaar onder water (situatie 1). Vanwege het voordeel van wit niet gefloten voor dit vasthouden. Bij de balwisseling, juist op deze speelsters gelet vanwege dit voorafgaande vasthouden. De scheids aan de overkant (dhr. S.) richtte zijn aandacht meteen op de aanval. Er was wel veel gespetter, en het leek erop dat Wit 4 wilde terug zwemmen om te verdedigen. (situatie 2). Dit wilde niet goed lukken (linksdraaiende beweging) en bij het weg zwemmen maakte zij een schoppende beweging naar B11, waardoor B11 naar achteren ging. Het ging daadwerkelijk om haar voet. (situatie 3).

Op dat moment constateer ik een schoppende beweging met de voet naar de tegenstander, die naar mijn mening ook werd geraakt tussen de borst en de nek en daardoor naar achteren bewoog, dus tegenovergesteld van de zwemrichting van W4). Daar fluit je op dat moment voor. Kan het zijn dat de tegenstander niet is geraakt, uit aanvullende verklaringen blijkt dit wel. Ik zag een voet op die hoogte (in ieder geval heel dichtbij) en een tegenstander naar achteren schieten.

Ik ben niet haatdragend en wil ook zeker niet mijn gelijk halen.

Als ik de verklaringen van dhr. K. lees (deze zat dichterbij en had andere zichtlijnen), verklaring van de tegenstandster mevr. B. en de moeder van appellante, zal het dan ook hoogstwaarschijnlijk een combinatie zijn geweest van weg zwemmen (schoolslag W4) en zich los trekken van blauw 11. De definitieve beslissing is dan ook aan de Commissie van Beroep. Maar gezien de reacties van de spelers en het publiek zeker niet ondenkbaar. Maar je fluit voor wat je constateert, en daar handel je op dat moment naar.

Ik vond het, na het lezen van het bezwaarschrift dan ook terecht dat de tuchtcommissie als uitspraak onbesuisd spel heeft opgelegd in plaats van het opzettelijk proberen toe te brengen van letsel door een schoppende beweging.

Scheidsrechter S. heeft het incident niet waargenomen, maar merkt in zijn aanvullende verklaring op, dat de tegenstandster van appellante niet het gedrag vertoonde van iemand die geschopt zou zijn (pijn of tegenactie).

5. De Commissie van Beroep overweegt dat appellante in een poging los te komen van haar tegenstandster een kennelijk zodanige onbesuisde beweging naar achteren maakte met haar voet, dat de scheidsrechter die beweging beoordeelde als een opzettelijke trap. In zijn aanvullende verklaring concludeert scheidsrechter B., met verwijzing naar de afgelegde getuigenverklaringen in deze zaak, dat het handelen van appellante hoogstwaarschijnlijk een combinatie geweest is van weg zwemmen en zich los trekken. Met de Tuchtcommissie is de Commissie van Beroep van oordeel dat er sprake is geweest van onbesuisd spel, maar de aard er van (afgaande op bovenstaande verklaringen) en de zeer jeugdige leeftijd van appellante (13 jaar) in aanmerking nemend, is de Commissie van Beroep van oordeel dat appellante met de haar hiervoor opgelegde UMV4 voldoende bestraft is.

De uitspraak luidt derhalve:

- a) De Commissie van Beroep stelt vast dat de actie van appellante tijdens de wedstrijd voldoende is bestraft.
- b) De Commissie van Beroep vernietigt de uitspraak van de Tuchtcommissie van 14 oktober 2017.

Nieuwegein, 6 december 2017

mr. W. Meijerink, voorzitter

mr. R.W. Brouwer, secretaris

mr. R.L.J. Toet, lid